

Rovarász Híradó

A Magyar Rovartani Társaság tájékoztatója
60. szám, 2010. december

1910

100 éves

2010

@

Magyar Rovartani Társaság

Tartalom:

Rovarász elődeink — Hirdetés — MRT hírek
Rövid Hírek

Rovarász Híradó

a Magyar Rovartani Társaság
negyedéves tájékoztatója

A tájékoztatóban megfogalmazott vélemények nem minden esetben tükrözik a Szerkesztőbizottság és a Magyar Rovartani Társaság vezetőségének álláspontját.

A Rovarász Híradót alapította 1989-ben: Dr. Nagy Barnabás

Felelős szerkesztő: Haltrich Attila (HA)

Szerkesztőbizottság: Balázs Klára (BK), Jenser Gábor (JG), Mészáros Zoltán (MZ), Merkl Ottó (MO), Nagy Barnabás (NB), Rozner István (RI), Szalóki Dezső (SzD), és Szöcs Gábor (SzG).

Szerkesztőség:
BCE, KeTK, Rovartani Tanszék,
1118 Budapest, Ménesi út 44.
Telefon: 4826219
drótposta: attila.haltrich@uni-corvinus.hu

Magyar Rovartani Társaság (MRT)
1088 Budapest, Baross utca 13.
www.magyarrovartanitarsasag.hu
A Magyar Rovartani Társaság célja és feladata a rovaran általános művelése, elsősorban a magyarországi rovarvilág kutatása és vizsgálata, valamint a rovartani ismeretek terjesztése.

Elnökség (2009)
Elnök: dr. Vig Károly
I. alelnök: dr. Merkl Ottó
II. alelnök: dr. Szöcs Gábor
Titkár: Puskás Gellért
Előadás szervező titkár: dr. Rédei Dávid
Szerkesztő: dr. Merkl Ottó
Pénztáros: Szalóki Dezső
Ellenőr: Simonyi Sándor
Jegyző: Rahmé Nikola

Ülések – a nyarat kivéve – minden hónap harmadik péntekén a **BCE Kertészettudományi Karán, az „E” épület E/2 termében (Budapest XI., Ménesi út 45), délután 4 órakor.**

Méltóképpen ünnepeltük meg novemberi ülésünkön a MRT alapításának 100 éves évfordulóját. Délelőtt az Akadémián, délután a Ludovikában. Élmény volt hallgatni dr. Nagy Barnabás fekete-fehér képekből összeállított visszaemlékezését a Társaság 50. évfordulójáról, és látni, hogy jó egészségi állapotnak örvend. Természetesen a fotókon szereplők túlnyomó része már nincs az élők sorában. Az nem jött át a képeken, hogy amikor az az ünnepség történt (1960), alig 4 év telt el a forradalom leverése óta, még rövidebb idő választotta el az ünneplőket az akasztásoktól, nem is beszélve arról, hogy a börtönök teli politikai foglyokkal, több, már akkor hírnevet szerzett rovarász tagtársunk pedig elhagyta az országot. Minderre az ünneplés közben nem gondoltam, csak utólag jutott eszembe. Ott, akkor, élveztem a pillanat ünnepélyességét, a visszaemlékezéseket, a csodálatos helyszínt, amit a Természettudományi Múzeum modern, felújítása óta sem kopó kiállítási épülete nyújt. Arról nem is beszélve, hogy még nyitva volt a „Hatlábúak birodalma” időszaki kiállítás, ahol a nyáron a több száz kongresszusi résztvevővel koccintottunk, szintén a 100 éves évfordulóra. Az előtérben „Az év természetfotósa 2010” időszaki kiállítás volt látható olyan csodálatos képekkel, hogy az ember utána már restell egy darabig fényképezőgépet venni a kezébe. A megemlékezést két digitális filmfelvevő kamera is vette, így remény van rá, hogy akár a YouTube-on, akár más módon, azok is hallhassák, lássák az ott elhangzottakat, akik akkor nem voltak jelen. Jubileumi ünnepségünk maradandó emléke az a kétoldalas emlékérem, amely (Nagy Barnabás ötlete és vázlata alapján), Tóth Gábor S. és főleg felesége, Marika önkéntes ügybuzgósága és művészi odaadása folytán jött létre. És közben a Rovarász Híradó 60. számához is elérkeztünk, az utolsóhoz ebben az évben, tehát nekem nem marad más, mint kellemes ünnepeket kívánni minden egyes tagtársnak.

HA

Rovarász elődeink

Emlékezés Podlussány Lajosra

(1913–2010)

Podlussány Lajos, Ausztráliai útja után, 2000-ben

1975. májusának második felében egy lelkes rovarászokból álló csoporttal, magánemberként jártam Nyugat-Grúziában, közelebről Abháziában. A résztvevők többsége akkoriban még „idegen” volt számomra. Az izgalmas gyűjtőút azonban munkahelyem, a Bakonyi Természettudományi Múzeum számára is hasznosnak bizonyult. „A Bakony természeti képe” program vezetőjeként, a két hetes kaukázusi túra alatt is próbálkoztam szervezéssel, minek eredményeként néhányan jelezték is, hogy szívesen részt vennének a Bakonykutatásban. Közel 2000 kilométerre hazánktól, a Kaukázus festői vidékén ismertem meg mások mellett a lepkéket szorgalmasan gyűjtőgető, szerény, udvarias és felettébb barátságos Podlussány Lajost, aki örömmel vette a Bakonykutatásba való bekapcsolódás lehetőségét, és elsők között, már az év folyamán elkezdte a lepkék gyűjtését a Bakonyban.

Másfél évtizeden át, egészen 1990-ig aktívan járta a hegység tájait, fáradhatatlanul gyűjtötte, preparálta és határozta a lepkéket, folyamatosan gyarapította a Bakonyi Természettudományi Múzeum gyűjteményét. Mivel nem csupán szorgalmas, hanem példamutatóan rendszerető is volt, a lepkegyűjtemény rendezéséből is derekasan kivette a részét.

Különleges precizitásának köszönhetően az általa felállított dobozokban kifogástalan katonás rendben sorakoztak a pillangók. Családonként katalogizálta a gyűjteményt, kartoncédulákra pontosan feljegyezte a lepkék faunisztikai adatait. Ezekből később több nyomtatásban is megjelent füzet készült, melyekben felsorolta a gyűjtőket, valamint azt is, hogy az illetők hol jártak lepkészéseik során a Bakonyban.

Kézügyességét, valamint dekoratőri ismereteit a múzeum új rovardobozainak kikapátázásában is tetemes mértékben hasznosította. E téren is fáradhatatlan volt, rendszeresen éjszakába nyúlóan tevékenykedett. Mindezt, a gyűjteményrendezéssel együtt, természetesen önzetlenül, díjazás nélkül végezte.

Amikor egyszer 1980. november végén, Zircen a múzeumban ismét a rovardobozok tapátázásán fáradozott, éjszaka váratlanul erős széllel kísért hatalmas hó zúdult a Bakonyra. Levelében leírja, hogy másnap reggel milyen embertelen körülmények között jutott ki a múzeumból a vasútállomásra. Csak este 6 órára érkezett Veszprémen keresztül Budapestre.

A Bakonyon kívül természetesen az országban másutt is gyűjtött lepkéket. Viszonylag gyakran megfordult Európa több országában, valamint Törökországban. Eljutott a Föld túlsó felére, Ausztráliába is. Abban a szerencsében volt részem, hogy 1982 májusában közös gyűjtőúton vehettem részt vele, valamint a Rozner házaspárral Délnyugat-Bulgáriában, a Pirin, a Rila, valamint a Rodope vadregényes vidékén.

Podlussány Lajos 1913. december 19-én Indiában, Benáreszben született, féléves korában került Magyarországra, Békásmegyerve. Ott nőtt fel. Saját erejéből elvégezte az Iparművészeti Főiskolát, majd a Corvin Áruház Dekorációs Osztályának lett a vezetője. Ezt a munkakört nyugdíjaztatásáig töltötte be. Utána még 20 évig dolgozott egy könyvelőket képző vállalatnál. Egész életében dolgozó ember volt. Amíg egészségi állapota és fizikai ereje engedte, szívesen töltötte szabadidejét kertészkedéssel is.

1939-ben feleségül vette Karácsonyi Ilonát, akivel 54 éven át harmonikus, boldog házasságban élt együtt. Egy fia és egy lánya született. Nem csak becsülettel felnevelte, hanem taníttatta is őket, amiért sokszor éjszakákba nyúló különmunkát vállalt. Fia révén 3 unokája és 4 dédunokája született. Gyermekait a munka és a természet szeretetére tanította.

Bámulatos energiával megáldott ember volt, többek között festésre is tudott időt szakítani. Eleinte portrékat készített, később azonban főleg tájképeket alkotott. Amerre csak járt, rendszerint megörökített egy-egy szép tájat.

Felnőttként a lepkészet lett a fő hobbija. 1949 óta tagja a Magyar Rovartani Társaságnak. Ettől kezdve a lepkékkel való foglalkozásra is sok időt fordított. Mintegy 16 ezer példányos anyagának nagy részét maga gyűjtötte, kisebb hányada csere útján került a birtokába. A lepkéket nagy szakértelemmel preparálta és határozta. Rendkívül precíz, kifinomult szépérzéssel volt megáldva. Gyűjteményében minden példány hibátlan. A sérült példányokat – ha véletlenül a hálójába kerültek

Podlussány Lajos a Pirinben a Rozner házaspárral, 1982 májusában
(fotó: Tóth S.)

– rendszerint már a terepen szabadon engedte. Értékes

kollekciója ma a Magyar Természettudományi Múzeum gyűjteményét gazdagítja. A lepkék terén szerzett tapasztalatait, valamint kiváló gyűjteményrendezési képességét a zirci Bakonyi

Természettudományi Múzeum és a szombathelyi Savaria Múzeum lepkegyűjteményében is hasznosította. A rovarok iránti szeretetét és szenvedélyét tovább adta fiának, Attilának, aki neki is köszönhetően,

komoly tudományos igénnyel foglalkozik bogarakkal a Magyar Természettudományi Múzeumban.

A munkahelyein és társaságban egyaránt kedvelt, tisztelt, mindig jó kedélyű Podlussány Lajos bácsi tartalmas és hosszú élete során nagyon sok barátot szerzett, ellenséget szinte egyet sem. Mindenki szerette, aki csak megismerte. Emlékét a Bakonyi Természettudományi Múzeum is kegyelettel őrzi.

Tóth Sándor, Zirc

2010. augusztus 29-én elhunyt Podlussány Lajos bácsi, lepkész barátom.

Ma, szeptember 14-én temettük Békásmegyeren, a Tamás utcai temetőben. Kilencvenhét évet élt.

A temető a hegyoldalban van, az erdő szélén. Szépen gondozott, sok-sok virággal. A sír felé haladva cikáztak a lepkék a fejfák között a ragyogó napsütésben. Itt-ott megpihentek a kora őszi virágokon. Rókalépke, nappali pávaszem, boglárkák, fehérlepkék. Haaaa! Ideális gyűjtőidő!

Nyugodt volt a lelkem, mintha nem is temetésre mennék. Lajos bácsira gondoltam, aki a derű, a kiegyensúlyozottság megtestesítője volt. Valahogy nem tudtam elképzelni, hogy nincs többé. Ahogy most itt ballagok, szinte beszélgetek vele, mintha egymás mellett sétálnánk.

Persze, hogy nem ment el. Itt van, itt is fog maradni mindazok szívében, akik szerették, és akiket Ő is szeretett.

Hosszú élete kész regény. Ennek az életnek egy fejezetében – mint barátja – vele lehettem. Hogyan is lettünk barátok? Nem tudom már. Évekig gyűjtöttünk együtt lepkéket. Rengeteg élményben, kalandban volt részünk, ezek most itt kavarnak bennem. És most már tudom, ha Lajos bácsinak egy tulajdonságát kellene kiemelnem, az a derű lenne, amely most engem is megtalált.

Jó helyet fogott itt magának a domboldalon. Minden ideális egy kis „szemlélődésre, merengésre”. A pap szépen, sallangmentesen beszélt. Az egyházi énekeket egy tiszta hangú kántor hölgy énekelte. Így aztán tényleg nem az elmúlás, a félelem, a szomorúság, hanem valami nyugalom vett rajtam erőt. Lajos bácsi lelke bizony tette a dolgát.

Azon tűnődöm – most így a búcsúzás után –, hogy milyen szerencsések is voltak azok, akiket Őt ismerték.

Hosszú élete alatt sok emberrel megismerkedhetett. Ha azt is figyelembe vesszük, hogy – mint rovarász – bebarangolta a világot Ausztráliától Indiáig, Abháziától Svédorszáig, akkor csodálkozunk csak el igazán. Igazi vándor volt. Vándor. Most, hogy ezt a szót leírtam, fogom fel csak igazán, milyen fantasztikus, micsoda szerencsés ember is volt.

Mert a „vándor” az első ember „neve” lehetne. Az első ember első tevékenysége. A vándorlás az emberek lételeme volt. Erre az ősi csodára már kevesen emlékeznek és kevesen művelik. Lajos bácsi viszont emlékezett és tette, amit az ősök is tettek. Nagyon szeretett menni, gyalogolni, úton lenni. A huszadik-huszonegyedik század vándora. Hát nem csodálatos?

Ahányszor csak elindultunk gyűjteni, kivirult. Felébredt benne a vándorlás, a vadászat ösztöne. A szeme csillogását ma is látom magam előtt. Ilyenkor a bajusza sem állt jól, ahogy azt a magyar közmondás oly találóan megjegyzi. Volt ebben a csillogásban, a bajuszmozgásban valami huncut báj. Az volt az érzésem, hogy mindjárt valami olyat mond vagy tesz, amitől az embernek azonnal

*Podlussány Lajos Délnyugat-Bulgáriában, 1982 májusában
(Fotó: Tóth S.)*

kikerekedik a lelke. De legtöbbször csak az az áldott nyugalma, derűje tükröződött az arcán. Nem szeretett sokat beszélni, feleslegesen serénykedni.

Sokszor megmosolyogtam, mert amikor egy-egy hétvégén felhívtam, hogy menjünk valahová gyűjteni, csak annyit kérdezett izgatottan, hogy mikor indulunk. A hátizsákja be volt pakolva, mint egy világjáróé. Menetkészen árválkodott a szobája sarkában. Minden volt benne. Minden. Szó szerint.

Egyszer úgy adódott, hogy Kőszegen két hölgyrokonomat látogattuk meg. Akkor járt Lajos bácsi náluk először (később aztán rendszeres látogatókká váltunk az Alpokalja-program élharcosaiként). Mielőtt elindultunk, a hátizsákból egy komplett cipőtisztító készletet vett elő, hogy a terepen besározódott bakancsát szalonképessé tegye. Aztán előkerült a ruhakefe is, és a bajuszgázítás után szerényen megjegyezte, hogy mehetünk. Le is nyugőzte a hölgyeket! Olyan vacsorát kaptunk, hogy tyuhaj!

Hogy még mi minden volt abban a hátizsákban, arról órákat lehetne mesélni.

Merthogy Lajos bácsi mindenre fel volt készűlve. Fel volt készűlve arra, hogy rekord mennyiségű állatot fogunk. Fel volt készűlve arra, hogy – borús idő esetén, ha a lepkék kellően el nem ítéhető módon nem repkednek úgy, hogy a kalapunkat is leverik – Attila fiának bogarakat gyűjtsön. No, de nem ám csak úgy ímmel-ámmal. Nála volt a legprofibb bogárcsapdakészlet, amit a Kárpát medencében csak fel lehetett lelni. Ásó, üvegek, dobozok, műanyagpoharak, fű- és lepkeháló, szippantó, nagyító stb. stb.

A szokásos dolgokon kívül (pl. só, paprika stb.) mindig volt vele egy komplett akvarellkészlet. Persze fényképezőgépet is hozott magával, de jobban szeretett festeni, mint fényképezni.

Abban az esetben, ha se lepke, se bogár, se semmi más nem került az utunkba, de a táj az óhatatlanul ott tartózkodott, nekiállt, illetve nekiült festeni. A hátizsákból előkerült az akvarellmappa, ecsetek, itatós, rongy, festékkészlet, víz (üvegben). Naná, hogy nem bíztuk a véletlenre. Ugyanis mi van akkor, ha nincs víz a közelben? Hát ez bizony „gáz” lett volna.

Tehát ha Lajos bácsi úgy ítélte meg a helyzetet, hogy itt ma nappal nem érdemes azért a néhány éhenkórász rovarért bóklászni, komótosan leült egy jól kiválasztott téma elé, és elkezdett dolgozni, azaz festeni. Tudvalevő, hogy egy akvarell két pisilés között meg kell tudni csinálni, és ezt az aranyszabályt Lajos bácsi is ismerte, ezért rövid idő alatt a fű tele volt körülötte akvarellvázlatokkal. Gyönyörűen festett. Talán kevesen tudták róla – merthogy nem volt dicsekvős fajta –, hogy elvégezte annak idején a Műegyetem építészkarának akvarellkurzusát.

Hát igen! A természet minden csodáját élvezte és érezte. Innen származott az a kimeríthetetlen életerő és türelem, amelyből mindenkinek jutott, aki kért belőle. Sokszor nézett rám és villant szelíden a szeme, ha türelmetlen vagy ideges voltam. Szavak nélkül is lehet beszélgetni. Most ezt a felismerést is megköszönöm.

Íme, a lélek ereje, barátaim! ÖrvendjeteK, mert ennek Ti is tanúi lehetteteK!

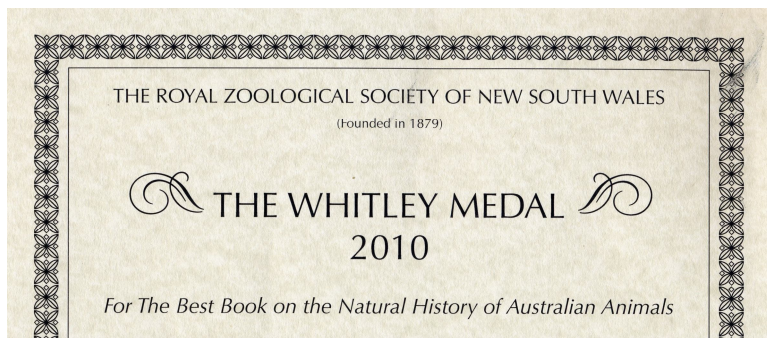
Tóth József, Budapest

Hirdetés

Gyászbogárgyűjtemény (Tenebrionidae) – Eladó egy kb. 4–5000 példányt számláló, nagyrészt meghatározatlan palearktikus gyászbogár (Tenebrionidae) gyűjtemény. Érdeklődni lehet a (06-1)-208-3152 telefonon, vagy az irozner@gmail.com e-mail címen.

RI

MRT hírek

Szakmai elismerés Ausztráliában élő tagtársunk számára – Mint arról beszámoltunk a Rovarász Híradó korábbi számában, megjelent a „Guide to the Beetles of Australia” – azaz „Útmutató Ausztrália bogaraihoz” c. könyv. Most újabb hír jutott el hozzánk: a könyv írója Ausztráliában, Sydneyben élő Dr. Hangay György

tagtársunk és barátunk, s a könyv illusztrátora, a lengyel származású, de szintén ausztrál állampolgárságú Paul Zborowski fényképész, munkájukért magasfokú szakmai elismerésben részesültek. Az évente egyszer odaítélt Whitley Award Érdeméremmel a Royal Zoological Society az év legjobb zoológiai munkáját, illetve annak szerzőjét tünteti ki. A 2010-es Érdeméremet a CSIRO gondozásában, az idén áprilisban kiadott „Guide to the Beetles of Australia” kapta.

Ez a Whitley Award az ausztráliai szakmai körökben és a természettudományos könyvkiadásban igen nagyra becsült érem. Szívből gratulálunk Hangay Gyuri barátunk kitüntetéséhez, és kívánunk neki még sok termékeny évet és további jó munkát !

Rozner István

Magyarok a Scarab Workers weboldalain – A Scarab Workers oldalain immár nyolcan vagyunk magyarok. Név szerint: **Ádám László, †Endródy Sebő, Hangay György, †Lenczy Rudolf, Nádai László, Rozner István és Sár József.** Nemrégén listázott kollégánk a Németországban élő **Ringler Miklós.** Öröm számomra, hogy már ennyien vagyunk, s a lemezescsápúakkal foglalkozó nemzetközi bogarásztársadalom ezeken a weboldalakon keresztül is számontarthatja munkánkat, és ezúttal is növelhetjük a magyar koleopterológia jó hírét. Aki kapcsolatot akar teremteni velünk, az a listázott e-mail vagy postai címeken könnyen elérhet bennünket.

Bárki, aki számottevő munkát végez a lemezescsápú-kutatás terén vagy legalábbis entomológiai munkájának lényeges részét képezi a Scarabaeoidea (Lamellicornia) gyűjtése/tanulmányozása, felkerülhet a listára. Az angol nyelvű bemutatkozó megírásában, a munkásság leírásában és a listára való felkerülésben szívesen segítek minden magyar kollégának. Részletesebb tájékoztatót az kaphat, aki ezt igényli. Elérhetőségem: hangay@optusnet.com.au. A listán való szereplés ingyenes, a weboldalak megtekinthetők a következő címen:

<http://www.unl.edu/museum/research/entomology/workers/index2.htm> vagy egyszerűen „Scarab Workers” keresésével a Google-on. A listán szereplőket az „Alphabetical List” rákattintásával tudjuk elérni.

Hangay György, Ausztrália

A Magyar Biodiverzitás-kutató Társaság megalapítása. – 2010. október 29-én gyűlt össze az a kutatókból, hivatásos és amatőr zoológusokból/botanikusokból álló gárda és ezen az alapító ülésen létrehozták a **Magyar Biodiverzitás-Kutató Társaságot**, angolul **Hungarian Biodiversity Society**-t. Elfogadták hogy a Társaság státusza „közhasznú társaság” legyen. Megválasztották a Társaság vezetőségét. Jegyzőkönyvben rögzítették a Társaság szervezetét és feladatait. A teljesség igénye nélkül a feladattervek közül kiemeltem az általános ismeretterjesztést, a Biodiverzitás Napok megrendezését, a kijelölt területek feltárását és az eredmények publikálását.

Az alapító tagok nagy része a Magyar Rovartani Társaság tagjaiból került ki, amint az utóbbi években megrendezett Biodiverzitás Napok kutató gárdája is. A Magyar Biodiverzitás-kutató Társaság várja az érdeklődő szakembereket.

Rozner István, Budapest

Rövid hírek

Nemzetközi Hymenopterológus kongresszus Kőszegen

2010 június 20–26-án rendezték meg 7. Nemzetközi Hymenopterológus Kongresszust (7th International Congress of Hymenopterology) az egyik legvonzóbb magyarországi városban, az alpokaljai Kőszegen. A Hymenopterológusok Nemzetközi Társaságát (International Society of Hymenopterists) még 1982-ben alapították észak-amerikai és nyugat-európai hymenopterológusok kezdeményezésére; erről részletek a világhálón olvashatók <http://www.hymenopterists.org> címen. A társaság újjvilági részlegében indították el 1992-ben azt a folyóiratot *Journal of*

Hymenoptera Research néven, mely 2010-ben érte meg a 19. kötet megjelenését. A folyóirat évente két („tavaszi” és „ősz”) füzetben lát napvilágot. Elsősorban olyan cikkek közlésének ad elsőbbséget, melyek valamely kisebb-nagyobb hymenopterológiai téma összegzését ill. áttekintését adják egy adott szakterületről, pl. taxonómia, rendszertan, állatföldrajz, ökológia, etológia, parazitoid biológia, származástan, különös tekintettel a DNS-szemponitú megközelítésre. Adatközlő cikket (pl. faunisztika, „szimpla” új faj leírás) kivételesen tesz közzé. A szerkesztőség fekete-fehér „vonalas” és fényképes/szkenning ábrákkal egyaránt bőségesen is kész kiegészíteni a tanulmányokat, ellenben színes ábrák eddig kis számban illusztrálták a mondanivalót. Úgy tűnik, hogy ez még az Amerikai Egyesült Államokban is meglehetősen költséges. Ezek és egyéb szerkesztési elvek következetes érvényesítésével a folyóirat hamarosan elismerten kiváló szintre emelkedett, impaktfaktora évek óta (tudomásom szerint) 0.8–1 körül van.

A Hymenopterológusok Nemzetközi Társaságának első hat kongresszusát („meeting”-jét) az alábbi helyeken rendezték meg: 1) Vancouver (Kanada): 1988. július 6–7.; 2) Sheffield (Anglia): 1991. augusztus 11–17.; 3) Davis (USA): 1995. augusztus 13–16.; 4) Canberra (Ausztrália): 1999. január 6–11.; 5) Peking (Kína): 2002. július 22–26.; 6.) Sun City (Dél-afrikai Köztársaság): 2006. január 22–27. A kőszegi kongresszus az angliai Sheffield után a 2. európai találkozó. A kongresszusi kiadvány „List of Participants”-je szerint összesen 162 hymenopterológus résztvevője volt a találkozóknak 37 országból. Országok szerint a résztvevők összetétele meglehetősen változatos. Egyes európai országból (pl. Ausztria, Németország, Svájc, Hollandia, Svédország, Finnország, Anglia, balti országok) a megszokott számban jelentek meg. Úgyszintén az Egyesült Államok is nagy számban képviseltette magát. Viszonylag kevesen jöttek Spanyolországból, Franciaországból, Olaszországból, Lengyelországból, Kínából, Kanadából, Ausztráliából, közép- és dél-amerikai országokból pedig összesen 4 résztvevő akadt (Brazíliából 3, Mexikóból 1). Ellenben meglepően sok küldöttje volt Oroszországnak, Törökországnak, Iránnak, Japánnak és Indiának. A magyar hymenopterológiát összesen 9 személy képviselte, többségében nem budapesti intézményekből. A részvételi díj 20000.- Ft volt, aki pedig a kirándulásokon is ott kívánt lenni, az 15000.- Ft-tal toldotta meg az előbbi összeget.

Június 21–25-én zajlottak le az előadások. Összesen 87 előadás hangzott el kilenc „Symposium” keretében (zárójelben az előadások száma): I. Myriad of Morphology (10), II. Scientific publication,

informatics and DNA barcoding (5), III. Biological control and economic entomology (8), IV. Cynipoids and gall communities (13), V. és VII. Taxonomy and systematics (18), VI. Biology, behaviour, relationships with hosts or prey (12), VIII. Biogeography and systematics (17) és IX. Higher-level phylogeny of Hymenoptera (4). Az előadások idejét egységesen 15 percre korlátozták, ezt az előadók zöme betartotta. Ez a fegyelmezettség járult ahhoz hozzá, hogy az egyes szimpóziumi előadás-sorozatokban lehetőség nyíljon a hozzászólásra és vitára.

Négy napon szerveztek hymenopterológiai gyűjtési kirándulást: június 24-én a Fertő-Hanság Nemzeti Parkba, június 26-án Kőszeg tág környékén az Alpokaljára, június 27-én a Balaton-felvidéki Nemzeti Parkba és június 28-án az Őrségi Nemzeti Parkba. A kirándulásokon grillparti és erdei ebéd szolgálta a kellemes és könnyed időtöltést.

Valamennyi résztvevőt ajándék is várta: "Program and Abstracts – List of Participants" rendezvényfüzet a Társaság színes logójával, egy-egy kongresszusi felirattal díszített póló és válltárisznya, két palack méz (akác és szelídgesztenye) és egy palack kőszegi kékfrankos bor. Mind a mézes mind a boros palackot egyaránt a kongresszusi eseményre címkézték.

A rendezvény egyetlen menedzsere Dr. Melika George, a Vas Megyei Mezőgazdasági Szakigazgatási Hivatal Növény- és Talajvédelmi Igazgatóság (Tanakajd) hymenopterológus munkatársa volt. Szervezési és adminisztratív ügyekben Bechtold Mária segítette. Mindkettőjüket illesse ezúton is legteljesebb elismerésünk: a szervezés minden gondját-baját, buktatóját vállalták a siker érdekében. Valamennyi nap minden rendezvénye zökkenőmentesen, olajozottan zajlott le. Menedzselésük a kongresszus résztvevői szerint mintaszerű volt, amely a jövőbeni kongresszusok szervezésekor érdemes figyelembe venni!

Papp Jenő

Társaságunk bensőséges hangulatban, előadóüléssel ünnepelte fennállásának 100 éves évfordulóját. Délelőtt a Magyar Tudományos Akadémián, az akadémia Biológiai Tudományok Osztálya támogatásával került sor az előadóülésre, míg délután a Magyar Természettudományi Múzeum adott otthont az előadóülés folytatásának. Az előadások cikk formájában is megjelennek: a **NÖVÉNYVÉDELEM decemberi számában** olvashatóak.

Szőcs Gábor, Budapest

Kutatók Éjszakája a Rovartani Tanszéken ("Hogyan gyűjtsünk rovarokat?")

Ez év szeptember 24-én, a Budapesti Corvinus Egyetem Rovartani Tanszéke immár második alkalommal szervezett rovaros-esti programokat a „Kutatók Éjszakája” keretén belül. Az érdeklődés várakozáson felüli volt: az interneten meghirdetett 30 hely már az első héten betelt, így folyamatosan érdeklődtek a lemaradók, hogy azért jöhetnének-e? Természetesen jöhetnek. A program 19.00-kor kezdődött a Rovartani Tanszék gyakorlójában, ahol bevezetőként az érdeklődők projektoros előadást láthattak

rovarokkal kapcsolatban. Ez után kipróbálhatták kezügyességüket a sztereómikroszkópok alatt is, ahol vadgesztenye-aknázómoly lárváit kellett a fertőzött levelek aknáiból „kipiszkálni”.

A mikroszkopizálást követően az érdeklődők megtekinthették a tanszék lepkegyűjteményének leglátványosabb dobozait, és még arra is maradt idő, hogy a lepkepreparálás fortélyait is bemutassuk egy frissen fogott répalepke segítségével. Este 20.00-kor vonult fel a kis csapat a felső arborétumba, ahol már fel volt állítva az éjjeli lepkészéshez a fehér lepedő és a higanygózlámpa.

Mivel a szabadtéri program sikeressége nagyon függ az időjárástól, nem hagytunk semmit a véletlenre: napokkal korábban begyűjtöttünk egy kis élő bemutató

anyagot... Szerencsére azonban nem volt hiány rovarokból, repült a lepedőre lepke, kabóca („lepkékabóca”), bogár. Itt is volt egy kisebb szabadtéri bemutató a lepkék gyűjtésével kapcsolatban, majd 21.00 óra körül elbúcsúzott a társaság, indultak más programok, bemutatók megtekintésére, hiszen, hosszú volt még az éjszaka! (A programokat szervezték és lebonyolították Dr. Haltrich Attila, Hári Katalin és Varga Ákos PhD hallgatók.)

Varga Ákos, Zenta